

Homilie Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického

Vánoce, katedrála, 25. 12. 2012

Drazí bratři a sestry,

dnes si opět se všemi křesťany na celém světě připomínáme narození Ježíše Krista, Jednorozeného Božího Syna a syna Panny Marie. Bůh se stal člověkem a to pro nás něco velmi důležitého znamená. Bůh tehdy v historickém okamžiku potvrdil, že nežije sám pro sebe, že mu není lhostejný osud kteréhokoliv člověka a že má na mysli jeho časné i věčné dobro, tedy spásu. Při prvních Vánocích se poodhalilo Boží tajemství, totiž Boží plán s lidmi. Neodkrylo se tajemství celé ve smyslu, že bychom my lidé už o Bohu a jeho úmyslech a plánech věděli úplně všechno. To nám stejně nikdy nebude dáno, protože Bůh je svrchovaný Tvůrce a člověk zůstává tvorem u vědomí, že zásadní rozdíl mezi Bohem a člověkem trvá navěky. Protože však život Bohočlověka Ježíše Krista, včetně jeho narození, jeho misijní činnosti, oběti na kříži, smrti i jeho zmrtvýchvstání, naštěstí známe, můžeme se osmělit říci, že do Božího tajemství jsme již vstoupili, a leccos i pochopili díky světlu Ducha svatého.

Co už tedy víme a čím se obohatil náš vlastní život? Jak se usměrňuje naše životní cesta, když máme hlubší poznání o Tom, který „prohlédá naši duši i tělo“ a Jemuž jedině patří „úsudek“ o našem konání? Vždyť čím více o Bohu vím, tím více Ho znám, tím více Mu rozumím, více Ho mohu milovat a podle Něho svůj život uspořádat.

Kristus byl počat v lůně své Matky, podobně jako my, narodil se stejně tak, jako jsme se narodili my. Maria, Ježíšova matka pod svým srdcem neměla něco, nenosila jen nějaký vzácný předmět ani poklad, nosila Někoho! I my jsme byli opatrováni pod srdcem své matky nikoliv jen jako něco, byť drahocenného, ale jako živé lidské stvoření, jistě svými rodiči očekávané, se svou budoucností, perspektivou sice tehdy ještě neznámou, ale Bohem dobře známou, protože Bůh daruje lidskou existenci vždycky smysluplně. Kristus se záměrně narodil do našeho lidského světa, aby byl mezi námi, narodil se nám, pro nás. Nepřetížil lidské společenství, že by byl někým navíc. Našlo se pro něho zde na zemi místo; ano, s potížemi, Syn člověka neměl kam hlavu složit, ale milující, Bohu oddaní rodiče, Mu

vytvořili životní laskavé prostředí svého přívětivého obětí. A to je nade všechno! S vděčností, právě o Vánocích, vzpomínáme i my na své rodiče, že nám nechali se narodit, spatřit světlo světa, někdy tak problematického, ale přece vždy Božího. Nelze nemyslet, a zase právě o Vánocích, na budoucí rodiče těch, žel, mnohých dětí u nás i jinde na zemi, už už probouzejících se pro světla a pravdivě řečeno i stíny tohoto světa, aby tito budoucí rodiče statečně a velkoryse otevřeli svá srdce i náruče. Můžeme-li, pomozme jim v tom!

Ježíš, uprostřed svých drahých, vyrůstal. Rostl a dospíval, jak říká Písmo, v milosti u Boha i u lidí. Byl svým rodičům poddán. Neznamená to však, že by se rodičům Pána Ježíše vyhýbaly starosti tak, jako se nevyhýbají ani jiným rodičům. Dokonce se v Bibli dočítáme o tom, že sám Kristus svým blízkým způsobil starost, když Ho s obavami až 3 dny jako ztraceného hledali. On byl tam, kde šlo o čest a slávu Boží... Jak se asi museli cítit Maria s Josefem, navíc, když Maria dobře věděla, že k početí jejího dítěte došlo jiným, než obvyklým způsobem, a Josef nemohl zatajit, že není Ježíšovým vlastním otcem, v událostech, které jen otázky kupily, a lidsky srozumitelných odpovědí se nedostávalo. V upřímnosti snad i my můžeme dosvědčit, že ani naši rodiče a blízcí přátelé neporozuměli vždy všemu, jak jsme my jednali a co se v našem životě odehrávalo. Každý člověk, podle Božího určení, nese své tajemství, kterému plně rozumí ne on sám, ale Bůh. Při narození Ježíše Krista, Bohočlověka, a při všem, co pak následovalo, se otevírá tajemství Božího Syna a syna Panny Marie, ne zcela, ale pro nás dostatečně: patří nebeskému Otci-Bohu, Jemu je zodpovědný, plní to, co si přeje On. Marii s Josefem a nepochybně i našim rodičům se postupně odkrývalo tajemství života lidské bytosti. Každý, kdo je oddán Bohu, lidskému společenství a svým nejbližším a nejdražším se neztrácí. Rodiče ve svém dítěti nevidí svůj majetek, ale svěřený Boží dar.

Vánoční sváteční dny, jako příležitosti zase o kousek více vstoupit do Božích tajemství, mají ještě jednu výzvu a upozornění. Kristus se opět jednou vrátí. Nikoliv už jako dítě obestřené tajemnou otázkou: „co z toho dítěte bude?“, ale jako Pán v moci a slávě. Den a hodina Jeho příchodu, respektive Jeho návratu, jak sám říká, nám známa není a není známa nikomu z lidí! Zbytečné jsou všechny lidské a záměrně strach vyvolávající výpočty a zvěsti. Není však žádným tajemstvím, že opravdu přijde a ke svým se vrátí. Ano, skutečně, letošními vánočními svátky, ale každým

novým dnem se Jeho návratu přibližujeme. Není žádný oprávněný důvod se bát příchodu Toho, kdo je Spasitel a Přítel člověka. Maranatha, přijď, Pane Ježíši! Amen.